

VASS Tibor

Kakkavicsok, kincseim

Az *E1, Kondor, pláza* idejéből

Egy halom Kaksóderban mennyi kincs.
 Legyen az a közellkörnyéki bányatóból termelt,
 ifával és áfa nélkül úszókotrózott,
 vagy kétlovas kocsiba a Hernád partján lapátolt,
 elvagyok benne, körülte reggeltől estig,
 guggolva, ülve, hason fekve
 elmorzsolva tömérdek anyagot,
 elmolyolva, elcsorogtatva, elcsöpögtetve
 ujjaim közt több kannácska vizet,
 elhátfeküdvé, nap felé tartva, forgatva,
 örökkévalónak tartogatva a követ.

Szusz van, szuszulás,
 nem szusszanás,
 válogatom, tisztítgatom a kavicsokat,
 váltogatom, taszítgatom merő lucsok ruháimat,
 nagyujjaim begyét, nagyujjam begyét
 ragadós-véresre koptatom,
 attól függ, mi a sértetlenebb,
 marom a halomban, s körülte,
 nem nyugszom,
 mennyi kincs,
 mennyi megszállottság naphosszat,
 napszállottság meghosszít,
 van olyan, hogy estétől a morzsolás, molyolás,
 csorogtatás, csöpögtetés, tartás reggelig,
 újabbnál újabb lankák képzése,
 köbméterek lankadatlan, módszeres átvizsgálása,

mert reggel kezdődik a baj, a pusztítás,
a halom elpazarlása,
a betonozás,
olyankor már nem lehet válogatni,
csupa merőt váltogatni, taszítgatni,
pocsékba tűnnek kincseim, örökbele a betonba,
útban vagyok a nagyoknak,
vízhordónak, lapátolónak, szitálónak,
gereblyével kavargatónak,
kiskapával igazgatónak, kubikosnak, zsaluzónak,
járdakőbe vasráccsal mintázónak,
kerülgetnek,
mert hátha van még egy darab olyan, amiből kevés,
vagy olyan, amiből egyáltalán nincs,
ritka a kondorkék, a kondorvéreeres,
azokból kéne még, de jaj, megy bele szívtelenül a betonba,
nem tudom kikapkodni már,
és ki vagyok nevetve,
ki van a szenvedélyem nevetve és ki vagyok én, örökre,
és szét is hányom a sódert,
csak csinálom a bajt, csak a bajt csinálom.

Dörzsölt vagyok,
csak a kétcentis darabokat halmozom különbe,
ami attól nagyobb, még ha szép is,
az lemondás, vér-, vérér- és kéktanú, az megy kondormártírba.

Különben könnyűnek tűnik, kötűnik a törődés elsőre,
rögvest látótávban az átlagnál
a szembe beleszökőbb kavicskák,
ásványkák, kristálykák,
nekem drágakőlénykéek mind, drága kőlénykéek,
szusz van, nem szuszulás,
mert a látszat néha fal, eltakarja a lény-eget.

A drágakő-lényég az áldozathozatal,
az több kannácska víz, az több réteg nagyujjbegyőr,
este krémek, házi tejfölök,
az a zsebpénz szisztematikus sósavra költése,
szusztematikusan a tíz százalékos sósavéra.
Honnan is tudnám, hogy ez a sósav-éra
később sóvasra, száz ázalékosra
hogyan mártja, kondormártírja az életem át,
hogyan lesz versbeton kannácska víz,
lapát cementke, halom sóderka,
az ázalék hogyan szilárdul, mivé, és tartóssá mennyire,
hány kockacukor kell a kétlovas kocsinak,
a két lónak és hány pohár bor a sóderhozónak,
hogy a kiskavicsosabb, fényesebb részből
hozzon nekem sóderfordultával,
aztán a mattból,
mert aközött is vannak olyan drága kincsek,
amelyekből kár a betonba,
jól köt az a kincseim nélkül is.

Megvan néhány halom,
a geológiai múltamban keletkezett kavics,
amikor a víz sodrát még a víz sóderának hallja az ember,
átlagban kétcentisek, egészen drágák és féldrágák,
és egyszerűbbnél is egyszerűbb kövek,
elvétve vörös jáspisnak, rózsakvarcnak nézettek,
kagylóhéjtöredéknek érzettek,

itt kavicsülnek a monitortalp körül,
útban a nagyonnak,
vízhordómnak, lapátolómnak, szitálómnak,
gereblyével kavargatómnak,
kiskapával igazgatómnak, kubikosomnak, zsaluzómnak,
járdakőbe vasráccsal mintázómnak,
kerülgetem őket,
mert hátha lesz még egy darab olyan, amiből kevés,
vagy olyan, amiből egyáltalán nincs,
kondorbézsés, kondorvérsébes,
azokból kéne még, de jaj, zúdul bele szívesen a szóba,
nem tudom kikapkodni már,
és ki vagyok nevetve,
ki van a szenvedélyem nevetve és ki vagyok én, örökre.